

νά φθάσῃ ὁ γαμικὸς ἔρως· οἱ δὲ θέλοντες νά τὸν ἐξηγήσω-
σαν ἱστορικῶς διηγούνται ὅτι, ἀποῦ ὁ Ὀρφεὺς ἔχασε τὴν
σύζυγόν του αὐτοχειριάσθη· ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἐλθανάτῳθη
ὑπὸ κεραυνοῦ τιμωρηθεὶς διότι ἀνεκάλυψε τὰ ἱερὰ μυστή-
ρια εἰς τοὺς βεβήλους θνητοὺς. Ὁ Πλάτων βεβαιώνει, ὅ-
τι αἱ θεοὶ τὸν ἐτιμώρησαν διότι ἠθέλησε νά ὑποκριθῇ λύπην,
τὴν ὁποῖαν ἀληθῶς δὲν ἠσθάνθη, ὅτε ἀπέθανεν ἡ σύζυγός
του· καὶ ἄλλοι τέλος πάντων λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὸν θά-
νατον τῆς Εὐρυδίκης ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος Ῥοδόπην.
ὅπου ἐγκαταλείμμενος εἰς τὴν μοναξίαν του, διέκοψε πᾶ-
σαν σχέσιν μετὰ τοῦ ὥραίου φύλου, καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες
τῆς Θράκης, θελήσασαι νά τὸν παρηγορήσωσι, δὲν ἠδυνή-
θησαν. Ἐκλαβοῦσαι δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς θλίψεώς του, ὡς
περιφρόνησιν τοῦ φύλου τῶν, ἐμέθυσαν ἐπὶ τινος τῶν ἑορ-
τῶν τοῦ Βάχχου, καὶ εὐροῦσαι τὸν ἄθλιον Ὀρφέα μόνον
κατὰ τὸ Πάργαιον ὄρος, τὴν δισπάραξαν καὶ ἐβρίψαν τὴν
κεφαλὴν καὶ τὴν λύραν του εἰς τὸν Ἑβρον ποταμόν. Κατὰ
τὴν δημώδη παράδοσιν, ἀλιεύς τις εὔρε τὴν κεφαλὴν του
περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μέλαι, ὅπου ὁ λαὸς παρευθὺς ἐτίμη-
σαν τὸν Ὀρφέα ὡς Θεόν, καὶ τοῦ ἀνήγειραν Ναὸν εἰς τὸν
ὁποῖον ἦτον ἀπηγορευμένον τὸ νά εἰσέρχωνται γυναῖκες·
διὰ ν' ἀποδείξωσι δὲ τὴν ἀποθνήσκουσαν του, ἔλεγον, ὅτι αἱ παρὰ
τὸν τάφον του φωλεύουσαι ἀηδόνες, ἐψάλλον μὲ πλειοτέραν
ἁρμονίαν καὶ μελωδίαν, ἢ αἱ λοιπαὶ ὁμόφυλοι τῶν καὶ ἐ-
πρόσθετον, ὅτι ὁ Ὀρφεὺς μετεμορφώθη εἰς κύκνον, ἡ δὲ λύρα
αὐτοῦ ἐτέθη μεταξὺ τῶν ἀστερισμῶν, κεκοσμημένη μὲ ἐν-
νέα ἀστέρας, τοὺς ὁποίους αἱ Μοῦσαι εἶχον ἐπιδαψιλεύσει
εἰς αὐτήν. Ἀποδίδεται πρὸς τούτοις εἰς τὸν Ὀρφέα καὶ ἡ
δόξα, ὅτι ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν δίχορδον κιθάραν ἄλλας δύο
χορδὰς, ὅτι ἐφεῦρε τοὺς ἑξαμέτρους στίχους, καὶ ὅτι συν-
έταξε πρῶτος διαφοροὺς μύθους καὶ ποιήσεις, ἐξυμῶν τὴν
Γιγαντομαχίαν, τὴν ἄρπαγὴν τῆς Περσεφόνης, τοὺς χοροὺς
τῶν Κορυθάντων, τοὺς ἄλλους τοῦ Ἡρακλέους, τοὺς ἀγῶ-
νας τῶν Αἰγυπτίων ὑπὲρ τοῦ Ὀσίριδος, τοὺς Οἰωνοὺς καὶ
τὴν παντοδυναμίαν τῆς Θεότητος.

Οἱ ὕμνοι οὗτοι ἐψάλλοντο εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ ἱερέων
ἐκ τοῦ γένους τῶν Λυκομηδῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν μυ-
σηρίων τοῦ Ὀρφέως· οἱ δαπνοὶ τῆς παρ' αὐτοῦ συσθηθείσης
ταύτης αἵρέσεως, διῆγον βίον καθαρὸν, σώφρονα καὶ εὐσε-
βῆ, ἐνησχολοῦντο εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἀπέτρεχον τοῦ κρέ-
ατος παντὸς ζώου· παρίσταντο δὲ ὁ Ὀρφεὺς συνήθως κρα-
τῶν λύραν καὶ περικυκλωμένους ἀπὸ ἄγρια θηρία.

Ἡ ἀληθὴς ἱστορία, τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νά συναΐξωμεν
ἐξ ὧν τούτων καὶ τῶν ἄλλων μυθικῶν διηγημάτων τῆς
ἀρχαιότητος, ὅσα ἐλέχθησαν περὶ Ὀρφέως, εἶναι, ὅτι οὗ-
τος ἔζη περὶ τὰ 1248 Π. Χ. καὶ ὅτι διὰ τῶν γνώσεων,
ὅσας ἀπέκτησεν εἰς τὰς διαφοροὺς περιηγήσεις αὐτοῦ, καὶ

μάλιστα εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὠφέλησε πολὺ τὴν Ἑλλάδα,
ἡμερώσας τὰ ἄγρια ἤθη τῶν τότε εἰς τὴν βαρβαρότητα
ζώτων Ἑλλήνων, συστήσας μυστηριώδη τινὰ θρησκείαν,
καὶ εἰσάξας βίον ἠθικώτερον καὶ κοινωνικώτερον διὰ τῆς
Μουσικῆς, τῆς ὁποίας μάλιστα ἔχον τινὰ ὀνομαζόμενον
Φρύγιον Μῆλος, μετέφερεν ἀπὸ τῆς Φρυγίας.

Περὶ δὲ τῆς γνησιότητος τῶν εἰς ἡμᾶς διασωθέντων
συγγραμμάτων τοῦ Ὀρφέως, ἀμφίβαλλον καὶ αὐτοὶ οἱ πα-
λαιοί, καὶ φαίνεται βέβαιον, ὅτι αἱ ἰδέαι, αἱ διδακταίαι,
καὶ οἱ μῦθοι αὐτοῦ, δεδοθήσαν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους
ἐκ παραδόσεως, καὶ ὅτι αὐτὸς ἀληθῶς δὲν συνέγραψε τί-
ποτε. Τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομά του διασωθέντα ποιήματα εἶ-
ναι. — 1). τὰ Ἀργοναυτικά — 2). Τελευταί — 3), περὶ
λίθων καὶ τῶν ιδιοτήτων αὐτῶν· ποίημα τῆς τετάρτης
ἴσως μετὰ Χριστὸν Ἑκατονταετηρίδος. — 4). Τεμάχια
διαφόρων ἄλλων ποιημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐν
ἐπιγραφόμενον περὶ Σεισμῶν εἰς ἐξήκοντα στίχους.

Τινὲς τῶν λογίων ἀποδίδουσι τοὺς ὕμνους τοῦ Ὀρφέως
εἰς τὸν Ἀθηναῖον Ὀνομάκριτον, ὅστις ἔζη περὶ τὸ 600
ἔτος Π. Χ. ἐπὶ Πεισιστράτου.

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΑΓΗΣ.

Εἰς τὴν Ἀρμάγην κωμόπολιν τῆς Ἰρλανδίας ἔζη
κατὰ τὸ ἔτος 1795 τυφλὸς τις ὀνομαζόμενος Βιλιάμος
Κεννέδης, περίφημος κατ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέρη διὰ τὴν θαυ-
μάσιον αὐτοῦ ἐπιδειξιότητα. Ὁ τυφλὸς οὗτος κατεσκεύαζε
διάφορα εἶδη μουσικῶν ὀργάνων, κρεμαστὰ ὥρολόγια, ἐπι-
πλά, ἐργαλεῖα δι' ἐργοστάσια καὶ πρὸ πάντων αξιολόγους
κιθάρας. Ὁλος ὁ κόσμος ἔτρεχε μὲ μεγάλην περιέργειαν
νά βλέπῃ ἄνθρωπον ὅλως διόλου στερημένον τοῦ φωτός,
καὶ ὅμως ἐκτελοῦντα θαυμασίως τοιαῦτα πολυσύνθετα ἔργα·
ὃ δὲ καὶ ὅτε εἰργάζετο καθήμενος εἰς τὸ μικρὸν ἐργαστή-
ριόν του, ἔσαντο πάντοτε πλησίον του ἀργοὶ τινες θεωροῦ-
ντες καὶ θαυμάζοντες αὐτόν.

Μεταξὺ τῶν περιέργων τούτων παρευρίσκειτο συνεχῶς
καὶ ὁ Γεώργιος Φιτζέλης, υἱὸς τινος τῶν γειτόνων τοῦ
Βιλιάμου, νέος δεκαπενταετῆς καὶ ἄνευ ἐπαγγέλματος.
Οὐχὶ διότι ὁ Γεώργιος ἦτο κακοήθης, ἀλλὰ διότι νύχαρι-
στεῖτο μᾶλλον νά θεωρῇ τοὺς ἄλλους ἐργαζομένους σφυρί-
ζων καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν δύο θυλάκων τοῦ
φορέματός του, ἢ κατατρίβων τὰς ἡμέρας αὐτοῦ εἰς τὸ νά
κοιμᾶται εἰς τὰ λειβάδια, ἐνίοτε δὲ καὶ ὀρθὸς ἐπακουμβῶν
εἰς τὴν θύραν τῆς πατρικῆς αὐτοῦ οἰκίας. Ὁ δυστυχὴς πα-

τῆρ του ἐθλίβετο μεγάλως διὰ τὴν πρὸς τὴν δκνηρίαν καὶ ἀεργίαν ἀκατανόητον κλίσιν τοῦ υἱοῦ του, ἐν ᾧ μάλιστα ὁ Θεὸς ἦτο πένης καὶ προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν· ὅθεν πολλάκις ἐξέφρασε τὴν θλίψιν του ταύτην πρὸς τὸν γείτονά του Βιλιάμον Κεννέδην, ὅστις τὸν ὑπεσχέθη νὰ συμβουλευσῇ τὸν Γεώργιον.

Μίαν ἐσπέραν λοιπὸν καθ' ἣν τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κεννέου ἦτο μᾶλλον παρὰ τὸ σὺνήθες πλήρες διαφόρων περιέργων, ὁ τυρλὸς ἀφῆσας τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἐκάθισεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του, τὸ ὁποῖον ἐχρύσουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος Ἡλίου, περίξ δ' αὐτοῦ ἐσχηματίσθη μέγας κύκλος ὑπὸ τῶν παρόντων περιέργων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὗρίσκετο καὶ ὁ Γεώργιος, ὅστις εἶπε πρὸς τὸν Βιλιάμον· «ἐπεθύμουν πολὺ νὰ γνωρίζω πῶς ἡδυνήθη τυρλὸς ὧν νὰ μάθῃς τόσας τέχνας; — Τοῦτο εἶναι μακρὸν διήγημα, ἀπεκρίθη ὁ Κεννέδης, κινδὼν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνυψῶν ὀλίγον μετὰ σοβαρότητος τὸν ἐκ κυανοῦ ἐρίου πῖλον του. Διηγῆσου μὰς το, ἐρώταξεν ὁ Γεώργιος διηγῆσου μὰς το, γέγων Κεννέδης. — Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ τυρλὸς μετὰ τινὰς στιγμαὶς σκέψεως, ὥσως μάλιστα ἡ διήγησις αὐτὴ ὠφελήσῃ τιτὰ τῶν παρόντων· καὶ τότε οἱ σχηματίζοντες τὸν κύκλον περιέργοι συνεσφίχθησαν περίξ τοῦ Βιλιάμου, ὅστις ἤρχισεν οὕτω τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων τῆς ζωῆς του, μὲ τὴν συνήθη σοβαρὰν μὲν, ἀλλ' ἱλαρὰν φωνήν του.

«Ὅτε ἐγεννήθην εἰς τὰ 1776 οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν ἀνοικτοί, καὶ ἐβλεπον καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· φθάσας ὁμῶς εἰς ἡλικίαν πέντε ἐτῶν, ἐστερήθην τὴν ὄρασίν μου. Μολοντί δὲ διὰ τὴν μικράν μου ἡλικίαν δὲν ἡδυνάμην νὰ γνωρίζω τὸ μέγεθος τῆς στερητέως ταύτης, τὴν ἡσθάνην μολαταῦτα ἱκανῶς ἐκ τῆς ἀθυμίας, ἥτις ἐκυρίευσεν ἀμέσως τὴν ψυχὴν μου. Διότι ἐνῶ ἔως τότε εἶκον μὲ ἄλλα ὄντα ὁμοιά μου καὶ περισοιχισμένους ἀπὸ μυρία ὅσα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐπροξένουν εὐχαρίστησιν, ἀφοῦ ἐστερήθην τὸ φῶς μου εὗρέθην αἴφνης ἐγκαταλειμμένος μόνος καὶ εἰς ἄπειρον κενόν.»

«Ἐν τοσούτῳ ἀνεπαισθῆτως ὁ ἔρμος δι' ἐμὲ κατασχεθεὶς οὗτος κόσμος ἀνεπληρώθη ἄλιν, διότι συνείθισα νὰ γνωρίζω διὰ τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἀκοῆς ὅλα τὰ περίξ μου ἀντικείμενα, ὅσα πρότερον ἐγνώριζα διὰ τῆς ὁράσεως. Ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡλικία μου, ἡθελανόμην πόσον μὲ ἦτον ἀναγκασία ἡ τελειοποίησις τῶν μέσων τούτων τοῦ βλέπειν. Ἐσυνείθισα νὰ γνωρίζω τὴν ἀπόστασιν διὰ τοῦ ἤχου, καὶ νὰ διακρίνω τὴν φύσιν τῶν ἀντικειμένων διὰ τῆς ἀφῆς· αἱ δὲ γυμνασίαι αὗται ἦσαν δι' ἐμὲ μᾶλλον ἀνάγκη, ἢ διασκεδάσις. Ἰσως ποτὲ συνέβη εἰς τινὰ ἐξ ὑμῶν νὰ ἔχῃ αὐπνίαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα; γνωρίζετε πόσον τότε αἰῶραι φαίνον-

ται μακραί, καὶ ὁποῖαν ἀθυμίαν δοκιμάζει τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περικυκλοῦντος αὐτὸν σκότους! φαντασθῆτε λοιπὸν, ὅτι καὶ ἐγὼ ἡδυσκόμην εἰς παρομοίαν νύκτα· νύκτα ὁμῶς ἀτελεύτητον.

Τοιαύτη ἦτον ἡ ζωὴ μου! καὶ εἶχον μὲν παίγνιά τινα, διὰ τῶν ὁποίων ἡδυνάμην νὰ διασκεδάζω ὀλίγον, ἀλλ' ἡ διασκεδάσις αὕτη, γινομένη χωρὶς σκοπὸν, μὲ ἀηδίαζε πάραυτα· προσέτι δὲ ἤκουον ἀδιακόπως περίξ ἐμοῦ, ὅλον τὸν κόσμον οἰκτείροντα τὴν κατάστασίν μου, καὶ ἐλεεινολογοῦντα τοὺς γονεῖς μου διὰ τὸ ἄθλιον βῆρος, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε δώσει· οἱ δὲ οἰκτιρμοὶ οὗτοι κατεπίεζον καὶ ἐβασάνιζον τὴν καρδίαν μου· διότι ἡ σκληρὰ ἰδέα τοῦ ὅτι ἤμην αἰτία ἀκαταπαύστου θλίψεως καὶ διηνεκοῦς ἐνοχλήσεως εἰς τοὺς προσφιλεῖς γονεῖς μου, μὲ καθίστατο ἀνυπόφορος.

Ἡ μεγαλητέρα θλίψις, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ αἰσθανθῇ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ὅταν προξενῇ, ἔστω καὶ ἀκουσίως, κακὸν εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐγκαρδίως ἀγαπᾷ· ἀλλ' εἶναι ἄρα γε ἀληθές, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ χρησιμεύσω εἰς οὐδὲν, ἢ μᾶλλον εἶναι ἀχαριστία καὶ ἐθελοκακία τὸ νὰ παραδεχθῶ τὴν ἀνικανότητά ταύτην, τὴν ὁποῖαν μοὶ προσάπτουσι, καὶ ἥτις προξενεῖ εἰς τοὺς γονεῖς μου τοσαύτας δυσαρρεσκείας καὶ ἐνοχλήσεις; ὅλαι αὗται αἱ ἰδέαι ἐβασάνιζον τὸν νοῦν μου, διότι ὅστις δὲν βλέπει, σκέπτεται συνήθως πολὺ. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ καταβάλω ὅλα τὰ δυνατά μου διὰ νὰ ἐξασκήσω ὅσας δυνάμεις μὲ ἔμειναν, καὶ νὰ τὰς μεταχειρισθῶ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἐπωφελεῶς. Ἐρχισα λοιπὸν νὰ σπουδάζω μετὰ προσοχῆς τὰ παιγνίδια, τὰ ὁποῖα μὲ εἶχον δώσει, ἀναλύων αὐτὰ εἰς τὰ μέρη των, εἰς τρόπον ὥστε μετ' ὀλίγον τὰ ἐγνώρισα τόσον ἐντελῶς, ὥστε κατεσκεύασα ἄλλα παρόμοια μὲ ἐκεῖνα. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου ἐργασία· δὲν ἡθέλησα ὁμῶς νὰ σταθῶ εἰς τοιαύτην καλὴν ἀρχήν, ἀλλὰ βεβαιωθεὶς ἐκ τῆς πείρας, ὅτι ἡ θέλησις ἐνισχυομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ χρέους ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ τὰ πάντα, ἀπεφάσισα νὰ μετέλθω ἐπαγγεγλμάτι, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ ἀποκαταστήσῃ ἀνεξάρτητον, καὶ ἔρχισα νὰ σπουδάζω τὴν μουσικὴν· οἱ δὲ γονεῖς μου βλέποντες τὰς προσπάθειάς καὶ προόδους μου, μὲ ἐπεμψαν εἰς Ἀρμάγην, ὅπου ἔμαθα τὴν κιθάραν.

Ἐντοσούτῳ δὲν ὑπάρχισθῆναι εἰς μόνην τὴν σπουδὴν ταύτην· διότι ἐγνώριζα, ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος ἔχει συνεχῶς χρεῖαν νὰ προστρέχῃ εἰς διάφορα μέσα διατροφῆς, καὶ ὠφείλον καὶ ἐγὼ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου πρὸς τοῦτο μᾶλλον παντὸς ἄλλου. Κατοικήτας λοιπὸν κατὰ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν λεπταεργοῦ τινος, μετεχειριζόμεν τὰς στιγμαὶς τῆς εὐκαιρίας μου εἰς τὸ νὰ μάθω νὰ κατασκευάζω διάφορα εἶδη ἐπίπλων, ὥστε ἐπιστρέψας εἰς τὸ χωρί-

αυ μου, και γνωρίζων τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο καὶ τὸ τοῦ κτηνοφωδοῦ, ἐκέρδησα εἰς ὀλίγον καιρὸν περισσότερα χρήματα, παρ' ὅσα μ' ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ζήσω.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ γονεῖς μου εἶχον ὑποφέρει πολλὰς χρηματικὰς ζημίας, καὶ ἐνταυτῷ ἐγήρασαν ὅθεν μὴ δυνάμενοι νὰ πορισθῶσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἐπρόστρεξαν εἰς ἐμὲ, διὰ νὰ τοὺς βοηθήσω. Ἡ ἡμέρα αὕτη ὁπῆρξεν ἡ πλέον εὐχάριστος ἡμέρα τῆς ζωῆς μου! ἐγὼ δυστυχὲς τυφλὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐμελλον νὰ εἶμαι παντοτεινὸν βάρος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, νὰ καταντήσω διὰ τῆς ἐπιμελείας μου τὸ ὑποστήριγμά της! τότε ἐκατάλαβα, πόσῃ ἰσχύϊ καὶ εὐδαιμονίᾳ προξενεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἐκτέλεσις μεγάλου τινὸς χρέους του. Καθ' ἐκαστην ἐσπέραν ἐλάμβανα ὑπὸ τοὺς δύο βραχιόνάς μου τὸν γηραιὸν μου πατέρα καὶ τὴν γηραιάν μου μητέρα, καὶ ἐξηρχόμεθα ὁμοῦ πρὸς περίπατον εἰς τὰ λειβάδεια· ἐκεῖνοι μὲ ὠδήγουν, ἐγὼ δὲ τοὺς ὑπεσφίριζα. Οἱ διαβάται διέκοπτον τὸν δρόμον των διὰ νὰ μᾶς ἰδῶσιν, ἴσταντο ἐκατέρωθεν ἐμπροσθέν μας, καὶ ἐχαιρέτων τοὺς δύο συντρόφους μου κατὰ μέγα μέρος ἐξ αἰτίας μου. Ὅποιαν ἀνέκκραστον χαρὰν ἠσθάνομην, παρατηρῶν ὅτι γίνομαι αἷτιος νὰ τιμῶνται οἱ γονεῖς μου! Μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἡμέλουν ποτὲ οὔτε τὰς ἐργασίας, οὔτε τὰς προσπαθείας μου· ἐξηκολούθουν νὰ κατὰ γίνωμαι εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ἡγόρασά τινας παλαιὰς ἱρλανδικὰς κιθάρας μὲ σκοπὸν νὰ τὰς διορθώσω καὶ νὰ τὰς τελειοποιήσω· κατέβαλα πολλοὺς κόπους διὰ νὰ κατανοήσω τὸν μηχανισμόν των, καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ ἐννέα μῆνας κατάρθωσα νὰ τελειοποιήσω μίαν ἐξ αὐτῶν διὰ τινος ἰδίας μου ἐφευρέσεως, ἥτις ἐπέτυχε θαυμασίως.

Πρὸς τούτοις ὠρολογοποιὸς τις κάτοικος τοῦ χωρίου μου, ἀγαπῶν πολὺ τὴν μουσικὴν, εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὴν μάθῃ· μ' ἐπρόβαλε λοιπὸν νὰ τὸν διδάξω τὴν κιθάραν, καὶ συγκατένευσα ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ κάμωμεν ἀλλαγὴν τῶν γνώσεών μας, νὰ μὲ διδάξῃ δηλαδὴ καὶ ἐκεῖνος τὴν τέχνην του, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς μου κατάρθωσα νὰ μάθω, καὶ οὕτω κατήντησα ἱκανὸς νὰ ὑποστηρίξω τὴν οἰκογένειάν μου διὰ πολλῶν ἐπιτηδεύματων, τὰ ὁποῖα μετρηχόμην ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐπωφελῶς, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς χρεῖας τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου μου.

Κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ὁ θάνατος μὲ ἀφῆρπασε τὸν πατέρα μου, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ μου.

Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κατοικῶ τὸ χωρίον, τοῦ ὁποῖου ὅλα τὰ ἀντικείμενα κατεσπάραττον τὴν καρδίαν μου μετὰ τὴν σκληρὰν ἀνάμνησιν τῆς θλιβερᾶς τρεφείας τῶν γονέων μου, μετέβην εἰς τὴν Ἀρμάγην, ὅπου ἐνυμφεύθην, καὶ ὅπου

ζῶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εὐτυχῶς καὶ ἐν αὐταρκείᾳ. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τῶρα παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ μὲ χαρίσῃ εἶναι ἡ ὑγεία, διότι κατὰσαιν μ' ἔδωκεν ἀνεξάντλητον, ἐμπνέων με τὴν ὑπομονὴν, τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν φιλεργίαν. Συναχῶς, ὅταν ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου ἀκούω τὰς φωνὰς τῶν ψωμοζητῶν, οἵτινες ἠδύναντο νὰ κερδαίνωσι τὰ ἐξοδά των ἐργαζόμενοι, ἢ τὰ ἄσματα τῶν μεθύσων, οἵτινες δαπανῶσι τὰ χρήματά των εἰς ἀσωτεῖαν, λέγω πάντοτε κατ' ἐμαυτόν· « ἂλ η θ ὤς τυ φ λ οῖ εἰς τοῦ τ ο ν τ ὸ ν κ ὸ σ μ ο ν εἶ ν αἰ ὀ χ ι οῖ μ ῆ β λ έ π ο ν τ ε ς τ ὸ φ ὤ ς τ οῦ ἡ λ ί ο υ, ἂ λ λ' οἱ μ ῆ β λ έ π ο ν τ ε ς τ ὸ χ ρ έ ο ς τ ω ν. »

Ἀφοῦ ὁ Βιλιάμος ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του, ὅλοι οἱ ἀκροαταὶ ἀνηγέρθησαν, καὶ καθεὶς ἔκαμε τὰς παρατηρήσεις του περὶ τῶν ὅσα ἤκουσαν. Εἰς μόνον ἔμεινε καθήμενος καὶ σιωπῶν· οὗτος δὲ ἦτον ὁ Γεώργιος Φιτζέλης, ὅστις ἔμεινε πολὺν καιρὸν ἔχων τοὺς δύο βραχιόνας στηριγμένους ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του· δύο δὲ φοραῖς τὸν ἐκράξαν εἰς τὸ δεῖπνον, καὶ τότε μόλις συνῆλθε καὶ ἀνεχώρησεν. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον πολλὰ πρῶτ' ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Βαλιάμου Κενέδου. « γείτωρ, εἶπεν ὁ γέρον Φιτζέλης, ἰδοὺ ἐν παιδίῳ τὸ ὁποῖον ἡ ἱστορία σου ἐσωφρόνισεν· ὁ Γεώργιος ἐπιθυμεῖ ὡσαύτως νὰ γείρῃ ὡφέλιμος εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν κοινωρίαν, καὶ ἦλθε νὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ τὸν δεχθῇς μαθητὴν σου. »

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΩΡΓΑΝΙΣΜΕΝΩΝ ΟΝΤΩΝ.

Ἀκατανόητον εἶναι τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος τῶν διωργανισμένων ὄντων, τὰ ὁποῖα ζῶντα, ὡς ἡμεῖς, ἐπὶ τῆς γῆς, γεννῶνται, ἀναπτύσσονται καὶ ἀποθνήσκουσιν ἀπαρallάκτως μὲ ἡμᾶς, ἀφοῦ μεταδώσωσι τὴν ὑπαρξιν εἰς νέα ὄντα τοῦ εἶδους των, ὠρισμένα παρὰ τοῦ δημιουργοῦ νὰ τὰ διαδεχθῶσιν.

Οἱ ἀρχαῖοι φυσιολόγοι οὐδὲ ὑποκτεύθησαν καὶ, ἐτι ἠδύναντο ν' ἀνακαλυφθῶσι τοσαῦτα εἶδη ὄντων, ἐπὶ τοσοῦτον διαφέροντα ἀπ' ἀλλήλων· ἴσως δὲ εἰς τὰ εἰσέτι ἄγνωστα μέρη τῆς γῆνης σφαίρας ὑπάρχουσι τοσαῦτα ἀκόμη, ὅσα οὐδ' αὐτοὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν. Ἐν τοσοῦτῳ ὀρίθμῳ τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστης κλάσεως τῶν διωργανισμένων τούτων ὄντων, δύναται νὰ προσδιορισθῇ ὡς ἐγγίστα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.